

Arrest

nr. 284 252 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Palestijnse nationaliteit, dient op 4 januari 2021 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 25 mei 2022 bij arrest nr. X.

1.2. Op 14 juni 2022 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 12 augustus 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Palestijnse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Gaza, waar u heel uw leven woonde. In 2019 hebt u internationale bescherming gekregen in Griekenland.

Eind 2020 kwam u aan in België en op 4 januari 2021 deed u een verzoek tot internationale bescherming. Op 15 maart 2021 besloot het CGVS tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit beroep verworpen op 25 mei 2022 (arrest nummer 273 326).

U verliet België niet en u diende op 14 juni 2022 een tweede, en onderhavig, verzoek tot internationale bescherming in. U bent gehuwd met uw echtgenote die in Gaza verblijft. U herhaalde dat u in Griekenland doodsbedreigingen kreeg. Op 25 februari 2022 hebt u in België een werkongeval gehad, waarbij uw schouder uit de kom is gegaan (schouderluxatie).

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw UNRWA kaart, een huwelijksakte en volmacht, medische documenten, en een zelfgeschreven brief.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde enkele attesten neer, opgemaakt door Contextueel Systemisch Counselor, D.L.A.(...), waaruit blijkt dat u met haar op gesprek komt om wille van psychologische stress die u ervaart ten gevolge van traumatische gebeurtenissen in uw thuisland, en tijdens uw vlucht uit Gaza en in onder andere Griekenland. U legde verder geen psychologische attesten neer die opgemaakt werden door een psycholoog of een psychiater. Het CGVS erkent dat er bepaalde stressfactoren zijn die inherent gelinkt zijn met de asielprocedure, en dat u ook voor de verwerking van de gebeurtenissen in uw leven, op gesprek gaat met uw counselor, wordt niet betwist. De vaststellingen en de attesten die u neerlegde an sich zijn echter niet van die aard dat deze uw nood aan steunmaatregelen staven, daar deze niet door een psycholoog of psychiater werden opgesteld, die gespecialiseerd zijn in het doen van psychologische vaststellingen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u in Griekenland dreigementen kreeg. U zou de audioboodschap van het laatste dreigement verwijderd hebben op aanraden van uw psycholoog. U haalde ook uw medische situatie aan. U zou een operatie aan uw neus nodig hebben, en krijgt kinesitherapie voor uw verwondingen ten gevolge van het arbeidsongeval dat u in België had. Hoewel de verwondingen ten gevolge van het arbeidsongeval pas plaatsvonden in België, kan er wel

dezelfde conclusie worden genomen als in het kader van uw eerder vermelde verwondingen aan uw neus, met name dat u niet aantoonde dat u zich niet zou kunnen beroepen op medische zorg in Griekenland. Daarenboven zijn de problemen die u ten gevolge van dit ongeval hebt, ook eerder beperkt. Op 28 april 2022 werd u nogmaals onderzocht, en werd vastgesteld dat u twee weken later het werk kon hervatten. U werd ook 3 maanden kinesitherapie voorgeschreven, hetgeen nu ook al verstreken is.

U herhaalde tevens dat u psychologische problemen hebt, hetgeen u ook in uw eerste aanvraag hebt verklaard en wat ook al in overweging genomen werd in uw eerste beslissing en uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U werd al psychologisch behandeld in Gaza, waarvan u ook een document neerlegde. Het feit dat u psychologische behandeling kreeg, en krijgt, wordt wederom niet ontkend. Uw loutere herhaling van uw verklaringen is echter nog geen afdoende bewijs voor de bewering dat u geen toegang zou hebben tot medische of psychologische zorg in Griekenland, of voor welke stappen u zou hebben ondernomen om toegang te kunnen krijgen tot dergelijke zorg in Griekenland. Wat betreft de psychologische attesten die u nog neerlegde, zijn deze opgesteld door Contextueel Sytemisch Counselor D.L.A.(...), verbonden met Fedasil. Uw behandeling beperkt zich tot gesprekken met deze counselor. Er is in uw hoofde dus geen sprake van psychologische begeleiding door een psycholoog of een medische opvolging door een psychiater. De vaststellingen gemaakt in de door u neergelegde documenten, werden dan ook vanuit dat oogpunt bekeken. Een Counselor is niet in die mate gespecialiseerd dat hij, zoals een psycholoog of een psychiater, bepaalde diagnoses kan maken. De attesten die u neerlegde ontbreken dan ook informatie over een vastgestelde diagnose, maar maken enkel vermelding van symptomen zoals slaapstoornissen, nachtmerries, herbelevingen, angstaanvallen, concentratieproblemen en suïcidale ideaties. De attesten getuigen verder ook van onder andere stress ten gevolge van de procedure, en de stress die u hebt ten gevolge van traumatische ervaringen in uw thuisland en tijdens uw vlucht in onder andere Griekenland. Dergelijke attesten werden opgemaakt aan de hand van uw verklaringen, en er kan op basis enkel de informatie in de attesten geen vaststellingen gedaan worden over een mogelijk oorzakelijk verband tussen de problemen die u ondervond in Griekenland en de huidige psychologische stress die u ervaart. Des te meer gezien u al behandeling zou hebben gekregen in Palestina.

Hoewel dat uw counselor individuele therapie aanbeval, en attesteerde dat gespecialiseerde traumatherapie aangewezen is, legde u nog geen enkel attest neer waaruit blijkt dat u dergelijke therapie zou krijgen. Uw psychologische problemen werden overwogen in uw eerste verzoek, en de door u neergelegde attesten in het kader van uw tweede verzoek getuigen niet van een psychologische problematiek die in die mate ernstig is dat ze de vaststellingen in uw eerste verzoek teniet doen.

Wat betreft de overige documenten die u neerlegde, brengen deze verder geen verandering aan de gedane vaststelling. Uw huwelijksakte vanuit Gaza is verder niet relevant om uw problemen in Griekenland te staven, net zoals uw UNRWA kaart. De zelfgeschreven brief onderstreept verder enkel uw verlangen om in België te blijven. De medische documenten staven het arbeidsongeval dat u had in België en de behandeling die u hiervoor volgde, zonder daarbij een vrees ten aanzien van Griekenland aan te tonen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Staatsecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Allereerst verwijst verzoeker naar het recht op een persoonlijk onderhoud vervat in de artikelen 57/5ter, § 1, eerste lid en 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Indien van dit recht wordt afgeweken dient de commissaris-generaal hieromtrent te motiveren. Zulke motivering ontbreekt echter in de bestreden beslissing, waardoor artikel 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, samen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, wordt geschonden.

Verzoeker wijst er verder op dat er onterecht een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen. Hij betoogt dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Griekenland en verwijst naar de moeilijke levensomstandigheden aldaar. Hij benadrukt tevens zijn kwetsbaar profiel, namelijk dat hij psychologische problemen kent en een werkongeval heeft gehad in België waarbij zijn schouder uit de kom is geraakt. Het is aan de commissaris-generaal om deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken.

Hij voert aan dat nergens uit de bestreden beslissing echter blijkt dat werd onderzocht of hij actueel nog steeds internationale bescherming, met bijhorend verblijfsrecht, heeft in Griekenland. Dat hij zich actueel niet meer zou kunnen baseren op het statuut van internationale bescherming in Griekenland, is volgens verzoeker nochtans een reëel gegeven. Hij wijst erop dat hij in 2019 internationale bescherming verkreeg in Griekenland, maar het land verliet in november 2020 en er sindsdien geen officieel adres meer heeft noch enig contact heeft met de Griekse overheid.

Verzoeker bekritiseert dan ook dat er geen enkel actueel onderzoek werd verricht naar de verkregen *“internationale bescherming”* door Griekenland, terwijl dit in de bestreden beslissing als uitgangspunt wordt genomen. Op dit punt werd er daarom onvoldoende onderzoek gevoerd, waardoor het minstens toekomt aan de commissaris-generaal om dit – voor hem eenvoudig – onderzoek te verrichten.

Verzoeker stelt tevens dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en wijst onder meer op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs en medische bijstand aldaar in zijn specifieke situatie.

Hij meent dat hij in Griekenland geen bescherming tegen refoulement geniet en hij bij een terugkeer het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. In dit verband brengt hij een rapport van maart 2022, opgesteld door het Griekse Refugee Support Aegean en Stiftung Pro Asyl bij. Verzoeker betoogt: *“Dit rapport geeft een update over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland, inclusief teruggekomen statushouders uit andere Europese landen. Zoals in eerdere rapporten werd benadrukt, handhaaft de Griekse regering een beleid dat onmiddellijke autonomie en zelfvoorziening verwacht van personen aan wie internationale bescherming is verleend. Dit beleid, in combinatie met chronische juridische en praktische belemmeringen voor de toegang tot fundamentele sociaal-economische rechten, kan in veel gevallen leiden tot dakloosheid en extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling krachtens artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het rapport duidt - onder meer aan de hand van elke concrete casussen - op welke wijze statushouders, die eerder verbleven in een andere lidstaat van de Europese Unie, worden uitgesloten van het verkrijgen van basisdocumenten en sociaal-economische rechten die nodig zijn om hun leven weer op te bouwen. Daarnaast wijst de verzoekende partij op het stuk 4, een persoonlijke getuigenis van een persoon met internationale*

bescherming die na verschillende jaren in Duitsland terugkeert naar Griekenland. Meer concreet gaat het om een 31-jarige erkende vluchteling, die begin juli 2021 vanuit Duitsland teruggestuurd werd naar Griekenland nadat hij meer dan vijf jaar in Duitsland had doorgebracht in afwachting van de behandeling van zijn asielaanvraag. Het was een periode waarin de Duitse rechtspraak van mening was dat personen die internationale bescherming genieten als algemene regel niet mogen worden teruggestuurd naar Griekenland, omdat ze te maken zouden krijgen met onmenselijke en vernederende behandeling. Het relaas beschrijft op welke onmenselijke manier hij aan zijn lot wordt overgelaten in Griekenland. Deze getuigenis bevestigt de grote kloof tussen de veronderstelde rechten van statushouders in Griekenland en de harde praktijk waarmee zij te maken krijgen.”

Verzoeker benadrukt hierbij zijn kwetsbaarheid en wijst erop dat hij geen binding of steun heeft in Griekenland, hij er de taal niet spreekt en geen huisvesting heeft. Hij geeft tevens aan dat hij Griekenland in 2020, meer dan een anderhalf jaar geleden, definitief verliet en met psychische problemen kampt waarvoor hij actueel in België in behandeling is (stuk 5).

Verzoeker meent dat derhalve voldoende is aangetoond dat er in zijn individuele geval sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten toe:

- “3. https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2022/03/2022-03_RSA_BIP_EN.pdf
- 4. <https://rsaegean.org/en/recognised-refugee-returned-to-greece>.
- 5. Medische attesten.”

Stukken 3 en 4 hebben betrekking op:

- RSA en Stiftung Pro Asyl, “Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights”, maart 2022;
- RSA, “Recognised refugee returned to Greece, destitute, forgotten and undocumented”, maart 2022.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 14 november 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met medische stukken, het AIDA rapport van 30 mei 2022 met betrekking tot verblijfsvergunningen en huisvesting voor statushouders, een recente beslissing van de Nederlandse Raad van State over statushouders die niet meer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning, zoals in het geval van verzoeker, en een documentaire van 12 augustus 2022 waarbij de armoede bij statushouders in Griekenland wordt getoond:

- “1. https://ec.europa.eu/migrant-integration/news/greece-new-documentary-shows-beneficiaries-international-protection-risk-homelessness-and_en.
- 2. https://asylumineurope.org/reports/country/greece/content-international-protection/housing/#_ftn7.
- 3. <https://www.raadvanstate.nl/actueel/nieuws/@126267/202006295-1-v3>.
- 4. <https://asylumineurope.org/reports/country/greece/content-international-protection/status-and-residence/residence-permit>.
- 5. Recente medische documenten.”

Stukken 2 en 4 betreffen:

- AIDA report Greece, “Housing”, 30 mei 2022;
- AIDA report Greece, “Residence permit”, 30 mei 2022.

3.2. Verzoeker maakt ter terechtzitting overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over samen met medische documenten van Fedasil van 20 juli 2022 en 22 september 2022 alsook een “overzicht van de afspraken met de behandelende psycholoog en andere medische en psychologische tussenkomsten”.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden

beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat hij in Griekenland over een internationale beschermingsstatus beschikt en hij niet aantoonde dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Zijn beroep tegen de beslissing van 15 maart 2021 werd door de Raad verworpen op 25 mei 2022 bij arrest nr. 273 326.

Op 14 juni 2022 dient verzoeker zijn huidig tweede beschermingsverzoek in. Hij herhaalt dat hij in Griekenland doodsb bedreigingen kreeg en geeft aan dat hij op 25 februari 2022 een werkongeval heeft gehad waarbij zijn schouder uit de kom is gegaan. Ter staving van zijn verzoek legt hij zijn UNRWA-kaart neer, een huwelijksakte en volmacht, medische documenten en een zelfgeschreven brief.

Middels zijn verzoekschrift en twee aanvullende nota's verwijst verzoeker tevens naar zijn kwetsbaar profiel omwille van zijn psychologische problemen waartoe hij medische documenten voorlegt, recente landeninformatie met betrekking tot verblijfsvergunningen en huisvesting voor statushouders in Griekenland alsook rechtspraak en landeninformatie over de moeilijkheden bij terugkeer voor statushouders die niet meer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning, zoals in zijn geval.

5.2. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.3. De Raad herinnert er vooreerst aan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland. Uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire

bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van voormelde richtlijn).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het CGVS, doch eens hieraan is voldaan, komt het aan de verzoeker toe aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen, indien hij de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt. In weerwil van verzoekers verzuchtingen, komt het aldus aan hemzelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Hij voert slechts een algemeen hypothetisch betoog, maar brengt geen valabele argumenten, noch concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoeker brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten in Griekenland.

5.4. Bijgevolg wordt in casu vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers eerste beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn

bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of verzoeker nieuwe elementen overlegt om aan te tonen dat hij in de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

5.5. In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt dat waar verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) louter verwijst naar asielmotieven die hij reeds in het verleden heeft uiteenzet, met name dat hij in Griekenland dreigementen kreeg, dit geen nieuwe elementen betreffen, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist.

5.6. Tijdens zijn interview bij de DVZ heeft verzoeker verschillende medische documenten bijgebracht ter ondersteuning van zijn psychologische problemen. In zijn verzoekschrift en twee aanvullende nota's verwijst verzoeker eveneens naar zijn kwetsbaar profiel omwille van zijn psychologische problemen waartoe hij medische attesten en documenten voorlegt, recente landeninformatie met betrekking tot verblijfsvergunningen en huisvesting voor statushouders in Griekenland alsook rechtspraak en landeninformatie over de moeilijkheden bij terugkeer naar Griekenland voor statushouders die niet meer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning, zoals in zijn geval, aldus verzoeker.

5.7. De verschillende actuele rapporten van gespecialiseerde organisaties (zie punten 2 en 3) die verzoeker bij verzoekschrift en aanvullende nota's aanbrengt, dateren van maart en mei 2022 en werden niet betrokken bij de beoordeling van zijn eerste beschermingsverzoek, de daaropvolgende beslissing tot niet-ontvankelijkheid van 15 maart 2021 en het daaropvolgend arrest nr. 273 326. De Raad herinnert eraan dat nieuwe elementen ook elementen of bevindingen omvatten die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen en die niet werden onderzocht in het kader van het vorige verzoek (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, pt. 44; HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, pt. 50).

De verschillende rapporten belichten en bespreken de actuele situatie van begunstigden van internationale bescherming in en, na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied, bij terugkeer naar Griekenland.

De door verzoeker aangehaalde algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift, aanvullende nota en bijgevoegde stukken geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten – worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

Uit de rapporten komt naar voor dat de situatie voor statushouders die terugkeren naar Griekenland in het algemeen moeilijk is. Zij worden geconfronteerd met aanzienlijke bureaucratische obstakels. Het verkrijgen en verlengen van de benodigde (verblijfs)documenten is veelal moeilijk, terwijl die documenten nodig zijn voor de toegang tot huurwoningen, betaalde arbeid, gezondheidszorg, onderwijs, het ontvangen van sociale uitkeringen en het openen van een bankrekening. Statushouders worden geacht 30 dagen na statusverlening de asielopvang te verlaten, waarna zij zelf verantwoordelijk zijn voor het vinden van huisvesting. De rapporten beschrijven dat de mogelijkheden voor huisvesting voor statushouders zeer beperkt zijn en dat zij het risico lopen dakloos te worden.

De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet

langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.8. Aan verzoeker werd in 2019 een internationale beschermingsstatus alsook een verblijfsvergunning verleend in Griekenland (1ste VIB, NPO 8 maart 2021, p. 6).

De beschikbare landeninformatie vermeldt dat asielzoekers aan wie voor januari 2020 internationale bescherming werd verleend, ongeacht of het een vluchtelingenstatus dan wel een subsidiaire beschermingsstatus betreft, in het bezit werden gesteld van een verblijfsvergunning die drie jaar geldig is (zie stuk 4 bij aanvullende nota van 14 november 2022: AIDA report Greece, “*Residence permit*”, 30 mei 2022).

Gelet op deze informatie kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker heden niet langer in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning, zoals hij zelf aanhaalt in het verzoekschrift, de aanvullende nota en ter terechtzitting. Het gegeven dat verzoeker zijn verblijfspapieren zou hebben verscheurd, doet hieraan geen afbreuk.

Er moet evenwel een onderscheid worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, met name de richtlijn 2011/95/EU. De artikelen 13 en 18 van deze richtlijn verwijzen naar het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus, terwijl artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is dit in beginsel niet het geval voor de verleende beschermingsstatus, die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

Uit de door verzoeker neergelegde landeninformatie blijkt echter dat de hernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen van statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland uiterst moeilijk is en verschillende maanden tot over een jaar in beslag kan nemen. Tevens blijkt dat het niet beschikken over een geldige verblijfsvergunning (zgn. ADET) voor statushouders die terugkeren naar Griekenland een belangrijke hinderpaal kan zijn bij het uitoefenen van hun rechten als personen die er internationale bescherming genieten.

Zonder ADET kunnen statushouders geen belastingnummer (AFM) en geen sociaalzekerheidsnummer (AMKA) bemachtigen. Voor toegang tot publieke zorgvoorzieningen hebben statushouders een AMKA-nummer nodig; verder hebben zij zowel een AFM- als een AMKA-nummer nodig om in aanmerking te komen voor een bestaansminimum (KEA) (zie RSA en Stiftung Pro Asyl, “*Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights*”, maart 2022; AIDA report Greece, “*Residence permit*”, 30 mei 2022: “*On account of the substantial backlog of cases before the Aliens Police Directorate of Attica, beneficiaries of international protection who do not hold a valid ADET upon return to Greece are liable to face particularly lengthy waiting times for the issuance and/or renewal of their ADET, without which they cannot access social benefits, health care and the labour market.*”).

Voorts leest de Raad dat in afwachting van een hernieuwing van de verblijfsvergunning soms een certificaat wordt afgegeven dat geldig is voor drie maanden. Ondanks dit certificaat ondervinden statushouders toch nog obstakels in het verkrijgen van toegang tot dienstverlening, zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt daar verschillende overheidsdiensten weigerachtig staan om dit attest te aanvaarden als toegang tot hun dienstverlening. Het certificaat zou statushouders, die in afwachting zijn van een hernieuwing van hun verblijfsvergunning, ook minder rechten geven dan andere migranten en zelfs geen toegang geven tot rechten (AIDA report Greece, “*Residence permit*”, 30 mei 2022: “*Pending*”).

the issuance of a new residence permit, beneficiaries of international protection are granted a certificate of application (βεβαίωση κατάστασης αιτήματος) which is valid for three months. For the issuance of this certificate, the renewal application must have been uploaded to the electronic system of "ALKYONI" (ΑΛΚΥΟΝΗ). According to GCR's observations, the Asylum Unit for Beneficiaries of International Protection could upload the application up to four months after the initial submission of the renewal application. In practice, beneficiaries whose residence permit has expired and who hold this document while awaiting the renewal of their residence permit have faced obstacles in accessing services such as social welfare, healthcare and labour market. As far as GCR is aware, public services such as the Manpower Employment Organization (OAED), are reluctant to accept this certificate of application (βεβαίωση κατάστασης αιτήματος), because the document lacks a photo or a watermark and any relevant legal provisions allowing the document to be accepted. This certificate is providing the beneficiaries with less rights (e.g. right to access labour market, social welfare, public healthcare, etc.) than the certificate of art. 8 L.4251/2014 that is issued for immigrants. In fact, beneficiaries of international protection holding these certificate are only protected from detention and have access to no rights at all pending their residence permit renewals. GCR has filed various complaints before the Greek Ombudsperson concerning the aforementioned shortcomings, however only a few decisions were issued.").

De aangehaalde landeninformatie blijkt aldus niet eenduidig wat betreft de vraag of het certificaat, dat wordt afgegeven in afwachting van de hernieuwing van de verblijfsvergunning, toegang geeft tot sociale bijstand uitkeringen, gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en andere socio-economische rechten.

Bovendien blijkt verder dat een aanvraag tot hernieuwing van een verblijfsvergunning niet later dan 30 kalenderdagen voor het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfsvergunning moet worden ingediend. Een aanvraag buiten deze termijn waarvoor geen rechtvaardiging wordt gegeven, kan volgens de oude relevante Griekse wetgeving niet leiden tot een verwerping van de aanvraag. Evenwel, sinds de inwerkingtreding van nieuwe relevante Griekse wetgeving, geldt deze waarborg nog enkel voor erkende vluchtelingen en werd deze geschrapt voor zij die subsidiaire bescherming genieten (AIDA report Greece, "Residence permit", 30 mei 2022: "An application for renewal should be submitted no later than 30 calendar days before the expiry of the residence permit. The mere delay in the application for renewal, without any justification, could not lead to the rejection of the application. However, this is valid only for recognized refugees, as the new law abolished the said guarantee for beneficiaries of subsidiary protection.").

Ten slotte volgt uit de landeninformatie dat zij die onder de oude procedure, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie, waarbij in de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Op de hernieuwingsaanvraag wordt gewoonlijk na een jaar beslist daar er een grote achterstand bestaat, hetgeen betekent dat een groot aantal begunstigten van internationale bescherming gedurende meer dan een jaar geen toegang hebben tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid (AIDA report Greece, "Residence permit", 30 mei 2022: "For those granted international protection under the "old procedure" prescribed by Presidential Decree 114/2010, the renewal procedure is conducted by the Aliens Police Directorate (Διεύθυνση Αλλοδαπών). Within the framework of this procedure, the drafting of a legal document for the renewal application is required. Based on available Country of Origin Information (COI), the application must demonstrate that reasons of persecution still exist. The decision used to be issued after a period of more than a year. In 2021, 892 applications for renewal were submitted before the Aliens Police Directorate. Out of those, 706 were positive, 88 were rejected and 98 are still pending.[9] In practice, since January 2019 very few decisions have been issued. At first the delay was due to the resignation of the Secretary General of the Ministry of Citizen Protection. Then the delay was caused by the multiple election procedures and the final reason was the size of the administrative files of beneficiaries and the fact the files are available only in hard copy and not digitally. Due to these delays, a large number of beneficiaries of international protection, for over a year, have no access to the labour market, social security, social welfare and sometimes healthcare, thus facing destitution and homelessness.").

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in 2019 internationale bescherming verkreeg en dus onder de oude procedure lijkt te vallen.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, vormt de door de verzoeker voorgelegde informatie een ernstige indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders die vanuit andere EU-lidstaten terugkeren naar Griekenland en die niet meer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning en die verder geen

sociaal netwerk of ondersteuning hebben, in dat land kunnen terechtkomen in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid.

Uit de landeninformatie blijkt dat verschillende instellingen reeds hun bezorgdheid over deze situatie hebben uitgedrukt (zie RSA en Stiftung Pro Asyl, *“Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights”*, maart 2022: *“More recently, the National Commission for Human Rights has also denounced systemic deficiencies in the ADET issuance and renewal process, which expose beneficiaries to acute risks of loss of employment and inability to apply for social welfare. The European Commission “remains concerned about difficulties and administrative delays in Greece which hamper access to beneficiaries’ rights, as stipulated under the Qualifications Directive”, while the European Union Agency for Asylum (EUAA) has echoed “administrative hurdles and delays” especially in large cities. The above deficiencies affect returnees from other European countries as well.”*).

De verwerende partij heeft zelf geen informatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van statushouders die terugkeren naar Griekenland.

5.9. Verzoeker wijst verder op zijn kwetsbaar profiel, gelet op zijn psychologische problemen.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker al psychologische behandeling kreeg in Gaza (AD CGVS, 1ste VIB, stuk 6, map met documenten)

In het kader van het indienen van zijn tweede beschermingsverzoek legt verzoeker medische documenten neer die zijn opgesteld door A.D.L., een contextueel systemisch counselor, verbonden met Fedasil, van 22 september 2021, 9 juni 2022 en 20 juli 2022. Ook bij zijn verzoekschrift en zijn twee aanvullende nota's voegt verzoeker psychologische en medische attesten toe van 22 september 2021, 12 september 2022 en 20 juli 2022 alsook een overzicht van psychologische en medische afspraken.

Er blijkt inderdaad niet dat verzoeker wordt opgevolgd door een psycholoog of psychiater, of traumatherapie volgt en tevens ontbreekt informatie over een vastgestelde diagnose, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld. Dat een counselor niet in die mate gespecialiseerd is dat hij of zij, net als een psycholoog of psychiater, bepaalde diagnoses kan maken, neemt evenwel niet weg dat verzoekers psychologische problemen en psychologische kwetsbaarheid op zich niet in vraag worden gesteld.

Hieraan wordt verder geen afbreuk gedaan door de bevinding dat er geen oorzakelijk verband kan worden gelegd tussen verzoekers psychologische problemen en de problemen die hij ondervond in Griekenland. De oorzaak van verzoekers psychologische problemen is in deze niet relevant, te meer niet wordt betwist hij al in behandeling was in Gaza.

In de bestreden beslissing wordt nog verwezen naar de overwegingen met betrekking tot verzoekers psychologische problemen in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en gesteld dat de neergelegde medische attesten niet getuigen van een psychologische problematiek die in die mate ernstig is dat ze de vaststellingen in het eerste beschermingsverzoek teniet doen. Te dezen herinnert de Raad eraan dat een toekomstgerichte beoordeling zich opdringt en dat hij is gehouden tot een ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden. Daargelaten de ernst van verzoekers psychologische problematiek, die op zich niet wordt betwist, kan bijgevolg geen abstractie worden gemaakt van de meest recente landeninformatie en het gegeven dat zijn verblijfsvergunning is vervallen.

5.10. Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name de door de verzoeker bijgebrachte actuele en nieuwe landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is verslechterd en erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in erg moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp, alsook rekening houdend met het gegeven dat verzoekers verblijfsvergunning voor Griekenland is vervallen en de administratieve obstakels waarmee hij kan worden geconfronteerd (zoals onder meer wat betreft de bureaucratische hindernissen voor het verkrijgen van verblijfsdocumenten en inzonderheid wat betreft de lange wachttijd bij een aanvraag tot het vernieuwen of verlengen van verblijfsdocumenten en de impact daarvan op de toegang tot socio-economische rechten, zoals toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg), alsook rekening houdend met verzoekers psychologische problemen en de stukken die hij daartoe voorlegt die aanwijzingen bevatten van een kwetsbaarheid – acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van verzoekers situatie als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen. Er kan immers in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoeker, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om en omwille van zijn mogelijk bijzondere kwetsbaarheid, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Derhalve kan in de huidige stand van zaken niet worden bevestigd dat er, met betrekking tot de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Griekenland, geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker worden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES